BIBLIOTECA DE DOCUMENTARE
DACIA

★

N.r 10

Faust BRADESCU

MISCAREA LEGIONARA SI LIBERTATEA

EDITURA CARPATII
TRAIAN POPESCU
Calle Conde Peñalver, 82, 4.º
Teléfono 402 11 01
MADRID-6 - España

BIBLIOTECA DE DOCUMENTARE
DACIA

★

N.r 10

Faust BRADESCU

MISCAREA LEGIONARA SI LIBERTATEA

EDITURA CARPATII
TRAIAN POPESCU
Calle Conde Peñalver, 82, 4.°
Teléfono 402 11 01
MADRID-6 - España

Depósito legal. Separata: M. 8.137-1958

MARSIEGA, S. A.-Enrique Jardiel Poncela, 4 - Madrid-16.

CUVANT INAINTE

PROBLEMA libertății omului nu-i de azi. E poate cea mai veche aspirație socială a individului în istoria civilizațiilor. Evoluția ei se împletește cu evoluția spiritului religios și a culturii. Totuși rezolvarea problemei sub diferitele ei forme și aspecte nu s'a împlinit fără luptă și fără sacrificii. Toate revoluțiile cunoscute în istorie au revendicat, ca prim obiectiv, "*libertatea*" pentru ceva sau cineva, reușind să adune astfel în în jurul lor pe toți nemulțumiții și revendicatorii acelui moment.

Astăzi, din nou, se pune această problemă cu o acuitate excepțională. Epocă de tranziție și de mari frământări sociale, nu se putea trece peste acest element de mare valoare emoțională, capabil să frângă inerția individului și să sudeze masele. A devenit leit-motivul tuturor organizațiilor revoluționare de stânga sau de dreapta, fără să mai insistăm asupra demo-liberalismului care pretinde că numai el reprezintă adevărata libertate. Noțiunea de libertate a devenit o noțiune magică, arma răsfățată în gura tuturor celor ce vor să-și atragă simpatia individului și-a maselor. Deaceea, s'a transformat într'un concept larg și

inconsistent, al cărui conținut nu mai are aproape nicio valoare socială. Păstrează la superlativ, latura emotivă pe coordonatele căreia joacă toți cei care vor să dispună la un moment dat de mulțimile incapabile să discerneze (simtă) fondul problemei.

Deaceea astăzi, puțini sunt cei care să-și pună întrebări asupra structurei, finalității și limitelor libertății. Se injecteaza zilnic "*ideia*", prin presă și alte mijloace da propagandă, că "*omul nu este liber*", că "*libertatea și libertățile îi sunt jugulate*", că "*drepturile*" lui (semn exterior al libertății) îi sunt constrânse, etc., tocmai în societatea care, de bine de rău, garantează omului posibilitatea de a revendica, de a insista, de a protesta, de a urla în manifestații sau prin afișe, că libertățile îi sunt asuprite.

In schimb, se susține cu impertinență, că această libertate mitică și aceste libertăți nemărginite, individul le poate avea pe deplin sub regimul comunist, unde un "DA" sau un "NU" spus cu o oarecare reticență, provoacă adesea internarea nefericitului glăsuitor într'un câmp de concentrare sau într'un azil psihiatric. Dar neghioabele mase proletare, sub presiunea convingătoarelor "*mass media*" ale epocei noastre, nu văd decât *perspectivele* încântătoare ale promisiunilor demagogice și nu iau seama la *perspectivele* ce le așteaptă în societatea pe care o doresc.

In privința termenului "*libertate*" individul apare ca un munte de contradicții și ilogisme. Este aria în care egoismul lui joacă din plin și-n care e convins că nicio restricție nu poate interveni să-i turbure "*dreptul la viață*". Nefericirea omenirei, în plus, este nesațietatea individului. Odată atins scopul urmărit prin câștigarea libertății pur și simplu, ca în lumea occidentală, individul găsește că-i lipsesc alte și alte libertăți. Și pe măsură ce-i sunt satisfăcute și acestea devine un arogant ce depășește măsura. Iar câmpul posibilităților restrângându-se, individul se lansează pe drumul "*libertăților*" incompatibile cu morala, etica, bunul simț, într'un fel de frenezie libertară. Cere să i se permită TOTUL, fără să-și dea seama că această linie de conduită e calea pierzării.

Abuzul de libertate nu are decât un remediu: încadrarea noțiunei de libertate de anumite norme etice și civice care să-i precizeze sensul social și uman. Deci, o definire precisă a termenului, a cărui interpretare să nu mai poată fi falsificată, depășită de oricine și oricând.

Din cauza lipsei unei astfel de definiri, partidele politice de toate nuanțele pot împinge individul spre revendicări infinite și'n special, a așa ziselor "*libertăți oprimate de autoritate*". Omul, incapabil să se înfrâneze singur, să ju-

dece problema în lumina posibilităților reale și a conjuncturei sociale, incapabil mai ales de a se mulțumi cu ce are, se lasă ușor antrenat pe panta lunecoasă și nesfârșită a exigențelor, preparându-și în mod inevitabil prăbușirea în plasa anarhiei și-a regimurilor totalitare. E drumul inevitabil al tuturor națiunilor care — îmbătate de slogane — găsesc că sunt încă niște victime ale unui "*autoritarism legal*".

Occidentul demo-liberal e continuu dospit în aluatul acestor revendicări absurde, care-l pun într'o poziție minoră fața de forțele care-l hărțuesc. *Lipsa* de autoritate, *teama* de a-și aliena masele și *mediocritatea* concepției de trăire socio-spirituale sunt notorii. Aceste oligarhii, structurate politic pe coordonate materialiste și fals raționaliste, sunt incapabile de a pune în relief situația excepțională a individului în sânul sistemului în raport cu situația din alte părți supuse altor regimuri socio-politice. Preocupate mai mult de scandențele electorale și de menținerea lor ca forțe de guvernare, se pretează la orice revendicare, oricât de lipsită de sens ar fi ea, numai să-și garanteze votul individului. Acesta, la rândul său, profită fără rușine.

Nimic nu-l poartă să înțeleagă că trăește în mijlocul unui sistem care — de bine, de rău — *respectă libertățile esențiale*. Dar individul nu-i singur vinovat de această stare de lucruri. Sistemul în sine este viciat! Ii lipsește o doctrină temeinică, care să definească întinderea libertății, adică fondul și limitele ei în raport cu colectivitatea națională, cu autoritatea politică și cu aproapele. Libertatea totală, fără conștiința unei misiuni în viață și fără respectul pentru persoana aproapelui, nu-i decât libertatea junglei, a forței brute, a abuzului și-a lașității. Nu-i permisă o astfel de inconștientă și cu atât mai puțin, o astfel de ignoranță.

Când asemenea regimuri demo-liberale încearcă ceva în acest sens, cad, alunecă imediat în poziția excesivă a "*autoritarismului*", a "*democrației de mână forte*", care nu-s decât niște dictaturi camuflate. Aceste poziții nu se aseamănă total cu totalitarismul comunist, dar nu sunt nici prea departe prin metodele întrebuințate și rezultatele obținute. Libertatea individului și-a grupurilor se resimte profund, deslănțuind o și mai puternică reacțiune împotriva lor.

Excesele devin o plagă, cu atât mai apăsătoare cu cât sunt în contradicție notorie cu substratul lor ideologic. Nu se mai scoate în relief ceeace constitue într'adevăr fondul ideologic al sistemului, adică nenumăratele libertăți pe care teoretic sistemul le garantează oricărui individ. Vrând

să se arate "*forte*", regimurile demo-liberale ajung să jongleze cu principiile și să sugrume propriile libertăți. Mai mult chiar, în asemenea cazuri devin represive. Nu iau măsuri logice, de ordin general, pentru restabilirea unei atmosfere de încredere, ci se abat asupra anumitor persoane, grupuri sau curente politice ce li se par mai "*primejdioase*" pentru scopurile lor.

In asemenea condiții, interpretarea libertății sau libertăților fundamentale apare în ochii unui judecător nepărtinitor drept un joc de interese particulariste, iar nicidecum ca urmarea și rezultatul unei evoluții sociale.

DEFINIREA LIBERTATII

Pentru Mişcarea Legionară problema libertăţii ia un aspect cu totul deosebit. In structura doctrinei legionare, pornindu-se dela ideia de justiţie socială şi armonie intimă, toate ramificaţiile politice, sociale, culturale, etc., duc spre ideia comună de OM LIBER în mijlocul unei LUMI LIBERE. Altefel, n'ar mai avea nici un sens întreaga evoluţie spirituală a individului pentru a deveni *"altul"*. Efortul legionar nu e să ia politic locul formei precedente; se caută înlocuirea pe de-a'ntregul a acesteia.

Astfel, libertatea ca noţiune socială nu mai este în concepţia legionară *o simplă prerogativă juridică,* la care individul are dreptul pentrucă aşa spune legea. Constituţiile regimurilor comuniste spun şi ele la fel că *"omul este liber"*. Totuşi, realitatea trăită NEAGA TOTAL preceptele înscrise în articole solemne. Omul în aceste regimuri, NU ESTE NICI LIBER ŞI NICI NU SE BUCURĂ DE LIBERTĂŢILE FUNDAMENTALE. Interpretarea legilor în astfel de regimuri n'are nicio legătură cu persoana umană, ci numai cu partidul, care primează totul.

In realitatea existenţială, ceeace interesează pe individ nu e faptul de a fi declarat LIBER juridic, sau principial, ci DE A SE SIMTI LIBER EFECTIV. Asta însemnează a fi liber, A TE SIMTI LIBER IN SOCIETATEA IN CARE TRAESTI. Principiul juridic nu-i decât confirmarea legală a unui adevăr, a unei stări de fapt.

Pentru Mişcarea Legionară, libertatea este rezultatul unei reflecţii adânci asupra condiţiei umane în mijlocul comunităţii naţionale. Libertatea este deci *o stare de spirit*. O atmosferă, o înţelegere reciprocă, mutuă şi respectată de toţi, indivizi şi autoritate politică. Te simţi liber nu atât când ţi se spune că eşti liber, ci când eşti convins că nimic nu ţi se poate întâmpla ca o consecinţă a atitudinei ce ici. Natural, totul între limitele prescrise de lege sau ale bunului simţ.

Pentru Mişcarea Legionară libertatea este *un bun natural*, legat de existenţa comunităţii naţionale. Omul, prin însăşi faptul de a se naşte om şi a trăi în mijlocul unei comunităţi posedă prerogativa de a fi liber. Deci, libertatea este un bun natural în sensul că-i înainte de toate *un bun naţional* al comunităţii căreia aparţine individul. Prin simplul fapt de a fi membrul unui Stat, de a-ţi îndeplini îndatoririle sociale, politice, profesionale, etc., ESTI UN OM LIBER şi trebue să fii respectat ca atare. In concepţia legionară nu ai nevoie să ceri acest lucru, să-l revendici cu disperare, să te revolţi împotriva guvernului pentru a solicita sau impune un statut de libertate. O naţiune se degradează dacă autoritatea guvernamentală nu respectă libertatea celor care o compun.

Această prerogativă este bunul cel mai preţios al omului în ordinea socială. Dar dreptul omului la libertate în sânul naţiunei nu poate fi sau deveni un izvor de abuzuri, de delăsări, de revendicări insolite şi insolente din partea individului. Când se spune "*trebue să lupţi pentru a avea libertatea*", numai în cazuri excepţionale însemnează *a te revolta*. E cazul unei naţiuni subjugate, cotropite, dominate de o ideologie străină sufletului său.

In mod normal, lupta de care e vorba e să onorezi prerogativa de care dispui, să lupţi ca s'o meriţi şi s'o păstrezi, deoarece, în principiu, o ai. Adică, să fii demn de a te numi OM LIBER. Si primul semn al acestei demnităţi este să respecţi libertatea celorlalţi membrii ai societăţii şi obligaţiile care decurg din calitatea de membru al naţiunei. DREPTUL TĂU trebue pus în raport cu DREPTUL CELORLALŢI şi cu DREPTUL SUPREM AL NAŢIUNEI. Fără respectul acestor încrucişeri, Statul este menit să cadă pradă anarhiei, mai curând sau mai târziu.

Din cauza aceasta, deşi considerată un bun natural şi imprescriptibil, libertatea are nevoie să fie *definită*, adică precizată în contextul politic şi social al comunităţilor umane. Precizarea este o adevărată instituţionalizare prin care se determină şi se recunosc reciproc de către individ şi comunitate (înţelegându-se prin aceasta autoritatea politică) LIMITELE LIBERTĂŢII. Numai astfel noţiunea

capătă stabilitate hotărîtoare şi forţă de impunere. Altfel, rămâne simplă enunţare filozofică, concept ideologic, fără consecinţe imperative şi generale în viaţa socială.

Interpretarea libertăţii trebuie să fie *strictă şi justă.* Nimeni nu se poate juca cu ea, fie nesocotind-o în cazul Statului, fie socotind-o atotputernică în cazul individului. Cu cât noţiunea de libertate este interpretată mai larg şi e mai puţin supusă instituţionalizării, cu atât pierde din conţinutul său dogmatic şi respectabil. In acest caz, abuzurile individului nu vin din "*lipsă de libertate*", ci mai degrabă dintr'o prea mare, nelimitată libertate.

A susţine că fericirea omului nu poate veni decât printr'o totală libertate de acţiune, însemnează a introduce în viaţa societăţii nedreptatea, abuzul şi violenţa. E adevărat, *omul nu mai e om fără libertate,* dar tot aşa OMUL DEVINE NE-OM, fiară, când libertatea îi este nestingherită.

Anarhia este polul extrem al libertăţii umane, dar şi ultimul ei suspin! Individul este incapabil, fără o constrângere sau fără o educaţie permanentă, de a-şi stăpâni instinctele egoiste, de a-şi limita privilegiile, acţiunile, pretenţiile, dorinţa de dominare şi acaparare. Libertatea totală, fără o contrapondere care să stabilească *limitele posibilului şi permisului,* devine tiranie şi ferocitate în mâinile celor fără scrupule.

Deaceea, trebue să existe pe lângă constrângere şi anumite *libertăţi fundamentale,* care să garanteze omului tăţi, individul îşi exprimă conţinutul interior şi se impune esenţa prerogativei naturale. Prin prezenţa acestor liberca fiinţă liberă în mijlocul întregului naţional. Niciun regim politic nu poate susţine că aplică integral noţiunea de libertate atâta timp cât aceste "libertăţi fundamentale" nu sunt garantate tuturor cetăţenilor. Orice derogare este o încălcare a principiului, sub orice formă această încălcare ar avea loc. Degeaba se afirmă că prin Constituţie libertăţile fundamentale sunt garantate, dacă în viaţa curentă acestea n'au curs sau sunt combătute şi interzise prin diferite subterfugii juridice.

Pentru Mişcarea Legionară libertăţile fundamentale sunt de neatins, prin importanţa pe care o au în stabilirea armoniei sociale şi-a unei echităţi faţă de persoana umană. Respectarea lor constitue forma cea mai înaltă a unui fel de a trăi şi de-a interpreta existenţa societăţilor. Atunci când se încearcă transformarea şi înbunătăţirea omului pentru stabilirea unei societăţi mai armonioase şi mai drepte, nu e permis să-i micşorezi sau să-i limitezi individului TOCMAI partea care-l ridică şi-l proiectează ca element de bază al societăţii.

Aportul omului nu poate fi deplin şi entuziast în efortul

colectiv al națiounei dacă nu se poate simți liber în cuget și-n adeziune. Liber în ceeace i se pare lui mai important și mai subtil. Altfel, are impresia că-i un simplu pion în jocul de șah al celor ce conduc. Aceste libertăți, care în întregul lor constituesc temelia sentimentului de libertate, por ti reduse la câteva elemente capitale:

— libertatea religioasă;
— libertatea de opinie politică sau filozofică;
— libertatea de mișcare și alegere a domiciliului;
— libertatea de asociație politică, civilă, sindicală, culturală, etc.;
— libertatea de muncă (alegerea meseriei și locului de muncă);

Acolo unde aceste libertăți sunt inexistente sau nu sunt respectate, *nu poate fi vorba de un regim politic respectos pentru persoana umană.* COMPORTAMENTUL INDIVIDULUI este legat de existența și *întinderea* acestor libertăți, după cum VALOAREA REGIMULUI POLITIC este legată de *respectul* acordat acelorași libertați.

Un regim legionar, bazat pe morală și etică, urmărind realizarea unei justiții și armonii sociale, nu poate împiedeca omul de a se bucura de libertățile fundamentale. Ar fi un nonsens, o contradicție între concept și realitate. Mișcarea Legionară le recunoaște deci ca indispensabile întru definirea omului și-a poziției sale în societate legionară. Lupta dusă de către Garda de Fier contra celor ce și-au bătut joc de libertatea individului — și-n primul rând libertatea individului legionar — ne obligă moralmente să nu cădem în acelaș păcat.

Educația dată legionarilor și doctrina noastră urmăresc stabilirea unei înțelegeri totale a acestor libertăți și-a interesului pe care-l reprezintă într'o societate înnoită, cristalizată pe principii de respect reciproc între clase și indivizi. In lumea legionară de mâine, omul se va simți cu adevărat liber, deoarece nu va fi vorba de un privilegiu revendicat de anumite categorii, ci de *o prerogativă naturala aparținând tuturor și fiecăruia în parte.*

Mai mult chiar, această prerogativă — trecută prin ciurul educației permanente — se va preciza și impune dincolo de sensul anarhic al cuvântului, așa cum este tendința actuală în cercurile de stânga și-n mintea condiționată a maselor proletare. In spiritul doctrinei legionare, aceste mase vor înțelege că anarhia este dușmanul cel mai neîmpăcat al libertății. Chiar dacă azi par puternice, aceste

tendințe sunt menite să dispară într'o societate legionară. Dece? Pentru două motive complementare:

a) Individul, ajuns la conștiința disciplinei printr'o educație continuă, va simți singur limitele propriei libertăți.

b) Regimul politic, urmărind stabilirea justiției sociale, va evita orice derogare dela principiul libertăților fundamentale.

In amândouă cazurile se îmbină *înțelegerea* unor principii superioare cu *voința* de a se atinge un scop cumun. In concepția legionară, individ și colectivitate (națiune) se apropie în spirit pentru a întruchipa *unitatea de destin* care deschide perspectiva realizărilor excepționale pe toate tărâmurile. In acest caz — și numai în acest caz — individul dă încrederea sa totală regimului politic ca emanație a colectivității naționale, iar acesta acordă, fără nicio reticență, libertățile fundamentale de care individul să se bucure nestingherit.

CONSTIINTA LIBERTATII

Libertatea legionará nu e nici forțată, nici smulsă cu sila. Ea este *o stare de conștiință generală,* o înțelegere unanimă a unor rosturi sociale și umane ce-au fost lăsate în voia soartei de către cei ce aveau misiunea de a le susține și aplica. O astfel de concepție merge însă mult mai departe. A ajunge la conștiința libertății ca drept al individului în mijlocul totalității naționale, însemnează a fi de acord că libertatea — deși incontestabilă — *nu este nețărmurită și exclusivă.* Orice libertate are două laturi: una individuală (dreptul de a fi liber) și una colectivă (obligația de a nu depăși anumite limite), deoarece trăim, ne desvoltăm, prosperăm, în mijlocul unei societăți organizate ce ne apără prerogativa esențială. Omul e liber și se bucură de libertăți pentrucă comunitatea națională i le garantează.

In cazul legionar această garantare nu vine numai din texte de lege, ceeace n'ar diferi prea mult de toate regimurile politice existente și care pretind că prerogativa individului este salvată prin faptul că-i înscrisă solemn într'o Constituție. Sunt prea cunoscute abuzurile comise prin subterfugii... tot legale. Mișcarea legionară garantează libertățile fundamentale nu numai prin texte de lege, dar *mai ales prin însăși principiile ei doctrinare,* si prin educația aplicată omului. Legionarul învață ce este libertatea; învață s'o respecte și s'o impună; învață să nu abuzeze dar și s'o apere la nevoie.

Un regim politic legionar nu se poate comporta față de individ altfel decât prescriu normele ce-i stau la temelie. Mișcarea Legionară a luat naștere TOCMAI pentru a schimba practicele arbitrare înrădăcinate în mentalitatea politicienilor. Aceștia afirmau oficial importanța libertății, dar o înjoseau și-o negau prin droaia de abuzuri indirecte și colaterale.

Cu apariția Mișcării Legionare se pun bazele unui nou comportament socio-politic, aplicabil integral până în vârful piramidei, fără discriminări sau alte "*rațiuni de Stat*". Individul nu se mai află la cheremul oricărui Ministru de Interne, polițist sau jandarm, într'un cuvânt, la bunul plac al unei autorități executive fără scrupule. Se știe dela început că libertatea individului, în sensul larg al cuvântului, îi este asigurată și că toate libertățile fundamentale nu-i pot fi suprimate *sub niciun motiv*.

Acesta este de-altfel sensul simbolic al formulei "*a te simți stăpân la tine acasă*". Adică, a te simți că ești LIBER într'o ATMOSFERA DE LIBERTATE GENERALA. Această atmosferă e rezultatul recunoașterii și aplicării nestringhe-rite a libertăților fundamentale. De către cine? In primul rând, de către *autoritatea conducătoare*, de către regimul politic în vigoare. Apoi, de către toate *autoritățile subalterne* care dețin o parcelă din puterea executivă și până la *individul* ce se va bucura de această libertate.

Pare poate curios că, acolo unde vorbim de libertatea individului, cerem ca și el s'o recunoască și s'o respecte în alții și pentru alții. In concepția legionară, faptul decurge dela sine. Conform doctrinei noastre, tot misterul justiției și armoniei sociale se ascunde în această ADERARE a omului la întregul proces de înțelegere a libertății.

Libertatea este o problemă extrem de delicată și complicată. Omul, în genere, nu vede decât o latură din acest complex. Latura care-i convine lui. Restul, adică interesele celorlalți, fie vorba de indivizi izolați sau de categorii sociale, profesionale, etc., îl lasă indiferent. Deci, latura specifică comunității, Statului care are o viziune de întreg, sau libertatea vecinului nu-l interesează decât atunci când coincid cu a lui. Deaceea, în lumea noastră plină de contradicții și pasiuni, individul e capabil să ajungă la ostilități și injustiție pentru a-și apăra "*libertatea sa*".

Or, nu există libertate în stare pură. Orice libertate este rezultatul unei stări de spirit comun. In sânul societății, această noțiune trebue să aibă o imagine comună, acceptată și respectată de toți, pentruca fiecare individ să se poată bucura de ea pe deplin. Trăim în mijlocul unui sistem de relații, ambiții, aspirații și forțe în conflict, care impun indirect pentru a se evita anarhia și prăbușirea

noțiunei de libertate reguli comune de comportament și de respect reciproc.

Fără aceste reguli, acceptate de toți și aplicate cu rigoare tuturor, societatea devine o arenă de conflicte permanente, în care libertatea și libertățile fundamentale pierd orice semnificație umană și socială, devenind privilegiul celor *tari* sau celor *fără conștiință*. Mișcarea Legionară nu poate admite o astfel de injustiție în numele unui principiu de libertate totală, care-i tot atât de nebunesc ca și opusul său, totalitarismul regimurilor marxiste.

Dacă societatea sau regimul politic prins în acest angrenaj al *abuzului de libertate* cred că neintervenția lor directă permite o selecție a celor apți, a celor care merită să trăiască, se comite o eroare monumentală de concepție. Se favorizează elementele excentrice și dezordonate ale societății; comunitatea intră fără voie pe calea descompunerei. Anarhia se întinde ca o pecingine, pregătind drumul tiraniei, care e concluzia finală a oricărei stări anarhice. Deaceea, comunismul provoacă și susține, prin toate mijloacele, înscăunarea unei stări de anarhie permanentă în mijlocul regimurilor demo-liberale, știind perfect care va fi rezultatul ultim — înscăunarea dictaturii comuniste.

Există o confuzie mentală permanentă între "*principiul libertății*" și al "*libertății fără margini*". Individul, adăpat continuu la izvorul demagogiei libertare a marxismului și a altor ideologii proletariene, amestecă inconștient aceste noțiuni. Pentru el, libertatea trebue să fie fără restricții. Si pe măsură ce câștiga noi "*libertăți*" se auto-convinge că NIMENI ȘI NIMIC nu poate și nu are dreptul să-i pună vreo piedecă în năzuințele sale cele mai destrăbălate, necinstite sau anti-sociale. Ajunge chiar să creadă că respectul omului, disciplina, atitudinea etică, ținuta morală, toate aceste stări care cer o anumită restrângere a libertății, nu sunt decât slăbiciuni de caracter și neputință. Bine'nțeles, pentru el "*adept al libertăților totale*", sunt mizerabile mijloace de constrângere menite să-i încalce "*drepturile*"...

Din cauza acestei confuzii, susținută de toți cei care n'au niciun respect pentru persoana umană și nicio grije față de viitorul ei, asistăm azi la o ruptură profundă între punctele de vedere ale individului și comunității căreia aparține. Pe când comunitatea are nevoie pentru a se menține, desvolta armonios și garanta libertatea cetățenilor, de o anumită disciplină și înțelegere din partea celor care o compun, individul cere abolirea oricărei restricții în numele unui principiu pe care-l interpretează greșit.

Toată drama epocei noastre consistă în această interpretare particularistă și'n incapacitatea individului de a-și

cunoaşte limitele. Defect ce-l mână spre exagerări grosolane şi-l pune la discreţia ideologiilor demagogice. Nimic mai uşor de înşelat şi de manevrat decât un individ incapabil de a judeca realităţile sociale, împins din umbră spre revendicări absurde sub motiv că-i "*dreptul lui*".

Să fim bine înţeleşi. Natural că libertatea şi libertăţile fundamentale constituesc fondul de trăire şi evoluţie al fiecărui individ. Natural, deasemenea, că acest tezaur al omenirei se câştigă şi se menţine prin luptă. Niciun regim politic în lume n'a acordat asemenea atribute de bună voie. Omul a trebuit să le enunţe, să le propună, să le susţină, să le obţină. Prin luptă şi sacrificii, de cele mai multe ori. Dar totul are o limită, adică un punct optim dincolo de care începe nesiguranţa, regresiunea.

Există *libertăţi naturale*, zise fundamentale, de care individul are nevoie pentru armonia lui interioară şi pentru încadrarea sa, tot armonioasă, în societate. Acestea cer înţelegere şi bună voinţă din partea Statului, a regimului *ori care ar fi el*. Fără ele, omul rămâne un revoltat permanent, iar regimul o tiranie mai mult sau mai puţin camuflată.

Există, deasemenea, *libertăţi superflue şi grosolane*, care vin să zguduie echilibrul individual şi social prin perspectivele extreme pe care le deschid. Aceste aşa zise libertăţi duc toate la libertinaj individual, turburări sociale şi anarhie politică. *Nu fac parte din tezaurul de trăire şi emancipare al individului*. Sunt false fenomene sociale, devenite arme de descompunere spirituală pentru ideologiile care urmăresc dominarea omului şi captarea lui politică. Acolo unde aceste pseudo-libertăţi apar, omul devine un exaltat, iar Statul se descompune încetul cu încetul.

Mişcarea Legionară înţelege să ţină seama de acest paradox al libertăţii ce constitue la ora actuală punctul nevralgic al societăţii umane. Pentru problema libertăţii, în doctrina legionară, se pleacă dela o realitate vizibilă:

— In regimurile marxisto-comuniste NU EXISTA NICIO LIBERTATE. Totul este supus sistemului centralizator şi neuman al partidului.

— In regimurile demo-liberale LIBERTĂŢILE AU AJUNS ANARHIE. Omul nu se mai mulţumeşte cu cele fundamentale care-i asigură împlinirea intimă şi socială. Vrea să fie din ce în ce "*mai liber*" şi cu drept la şi mai multe libertăţi. Care anume? TOCMAI CELE CARE N'AU NICIO LEGĂTURĂ CU ARMONIA FIREASCĂ A INSULUI ŞI-A NAŢIUNEI. Cele care cad în extrema disprețului de adevăr şi măsură.

Cele două sisteme socio-politice care stăpânesc lumea se dovedesc cu totul contrare liniei optime pentru stabilirea

cunoaște limitele. Defect ce-l mână spre exagerări grosolane și-l pune la discreția ideologiilor demagogice. Nimic mai ușor de înșelat și de manevrat decât un individ incapabil de a judeca realitățile sociale, împins din umbră spre revendicări absurde sub motiv că-i "*dreptul lui*".

Să fim bine înțeleși. Natural că libertatea și libertățile fundamentale constituesc fondul de trăire și evoluție al fiecărui individ. Natural, deasemenea, că acest tezaur al omenirei se câștigă și se menține prin luptă. Niciun regim politic în lume n'a acordat asemenea atribute de bună voie. Omul a trebuit să le enunțe, să le propună, să le susțină, să le obțină. Prin luptă și sacrificii, de cele mai multe ori. Dar totul are o limită, adică un punct optim dincolo de care începe nesiguranța, regresiunea.

Există *libertăți naturale*, zise fundamentale, de care individul are nevoie pentru armonia lui interioară și pentru încadrarea sa, tot armonioasă, în societate. Acestea cer înțelegere și bună voință din partea Statului, a regimului *ori care ar fi el*. Fără ele, omul rămâne un revoltat permanent, iar regimul o tiranie mai mult sau mai puțin camuflată.

Există, deasemenea, *libertăți superflue și grosolane*, care vin să sguduie echilibrul individual și social prin perspectivele extreme pe care la deschid. Aceste așa zise libertăți duc toate la libertinaj individual, turburări sociale și anarhie politică. *Nu fac parte din tezaurul de trăire și emancipare al individului*. Sunt false fenomene sociale, devenite arme de descompunere spirituală pentru ideologiile care urmăresc dominarea omului și captarea lui politică. Acolo unde aceste pseudo-libertăți apar, omul devine un exaltat, iar Statul se descompune încetul cu încetul.

Mișcarea Legionară înțelege să țină seama de acest paradox al libertății ce constitue la ora actuală punctul nevralgic al societății umane. Pentru problema libertății, în doctrina legionară, se pleacă dela o realitate vizibilă:

— In regimurile marxisto-comuniste NU EXISTA NICIO LIBERTATE. Totul este supus sistemului centralizator și neuman al partidului.

— In regimurile demo-liberale LIBERTĂȚILE AU AJUNS ANARHIE. Omul nu se mai mulțumește cu cele fundamentale care-i asigură împlinirea intimă și socială. Vrea să fie din ce în ce "*mai liber*" și cu drept la și mai multe libertăți. Care anume? TOCMAI CELE CARE N'AU NICIO LEGĂTURĂ CU ARMONIA FIREASCĂ A INSULUI ȘI-A NAȚIUNEI. Cele care cad în extrema disprețului de adevăr și măsură.

Cele două sisteme socio-politice care stăpânesc lumea se dovedesc cu totul contrare liniei optime pentru stabilirea

unei societăți în care omul să se simtă *stăpân* pe soarta lui, *liber* în toate activitățile și *în armonie* cu sensul istoric al neamului. Dela aceste două sisteme nu se mai poate spera nimic pentru individ și societate. Din nefericire puțini își dau seama de panta pe care lunecă, din ce în ce mai repede, omenirea secolului nostru...

LIBERTATEA IN MISCAREA LEGIONARA

Pentru Mișcarea Legionară, libertatea individului este *un drep imprescriptibil* atâta timp cât acesta se menține în cadrul libertăților fundamentale și nu intră în conflict cu principiile de existență și trăire ale națiunei. Orice încercare depășind acest cadru pune în primejdie întregul național. E o eroare fatală ca în numele libertății să se permită ORICE, ORICUI, ORICUM, ORICÂND.

Bine'nțeles, problema "*încadrării libertății*" are și ea normele ei de acțiune. Această încadrare nu poate fi arbitrară și necontrolată. Libertatea nu poate fi redusă la un simplu paragraf de lege, un decret guvernamental sau lăsată la discreția unui Ministru de Interne cinic și sadic. Cu atât mai puțin când ideologia politică are la bază principii contrare ideii de libertate.

Exemplu tipic avem în duplicitatea regimurilor comuniste. Vorbesc și susțin principiul libertății înainte de a pune mâna pe putere; declară libertatea formulă magică pe care omul n'o poate găsi decât în comunism. Privind însă cu ochi lucizi la starea de fapt în sânul acestor "*republici socialiste*", odată stăpâne pe putere, constatăm că ele constituesc *singurul* sistem ideologic și *singura* formuă politică în care LIBERTATEA ESTE ABSENTĂ!

Dece oare?

Pentrucă regimurile comuniste nu se pot menține într'o atmosferă de libertate. Ele nu *prosperează* decât sub semnul tiraniei crude. Culmea e că până și termenul "LIBER-

TATE" e considerat subversiv când e pronunțat în afara sistemului de propagandă oficial, de către cei din masele populare, presupuse... libere și bucurându-se de toate libertățile.

Mișcarea Legionară și-a stabilit un alt criteriu de înțelegere și aplicare a libertății. Ea se sprijină pe un precept biblic — "*ce ție nu-ți place, altuia nu face*". Se pleacă dela ideia că libertatea este un *dar natural*, o prerogativă a fiecărui individ. In această perspectivă omul are *dreptul* să-și valorifice prerogativa și să pretindă o statornicire legală a diferitelor libertăți fundamentale. Dar, în acelaș timp, omul trebue să accepte ca libertatea (pe care o cere pentru el) de care vrea să se bucure, să nu provoace neajunsuri celorlalți oameni și nici societății organizate, adică comunității naționale sau Statului politic.

Pentru a se ajunge la această mentalitate generală e nevoie să se stabilească în prealabil *un numitor comun*, care să fie luat în considerație de toți membrii comunității, indiferent de poziția socio-politică pe care o dețin. După concepția legionară acest numitor común nu poate fi decât RESPECTUL FAȚĂ DE INDIVID ȘI DE INTERESUL COMUN. Un criteriu moral, dublat de unul socio-politic.

Această noțiune de "*respect reciproc*" pune în evidență atât importanța Statului, reprezentată prin "*interesul comun*", cât și cea a omului, precizată în "*respectul individului*". Se stabilesc în acest mod obligații categorice pe care toți partenerii trebuie să le împlinească. Autoritatea guvernamentală nu-și mai poate face de cap; individul nu-și mai poate permite orice năsbâtie în numele libertății. Regimul politic e obligat să țina seama de toate prerogativele omului în calitate de om; iar acesta e ținut să-și înfrâneze tendințele revendicatorii pentrucă "*nu e liber să facă ce vrea*" atunci când este în joc soarta și viitorul națiunei.

Garanția acestui "*respect reciproc*" se află atât în *legea* care prescrie libertatea, cât mai ales în *educația* dată tuturor conform doctrinei legionare, care făurește o mentalitate comună. Datorită acestei mentalități împinsă spre echitate, masele sunt pregătite să înțeleagă limitele libertății lor.

Există deci, după concepția legionară, *libertăți* și *restricții*, care se îmbină continuu pentru a stabili echilibru și armonie în mijlocul unei națiuni: Aceste două extreme apar necesare, chiar indispensabile, în organizarea Statului datorită câtorva criterii, pe care Mișcarea Legionarea le exprimă astfel:

PRIMUL CRITERIU

Libertatea este o prerogativă naturală a omului

Societatea există prin prezența și asentimentul omului, dar nu pentru a-l strivi și tiraniza. Organizarea Statului e o suprastructură pusă în slujba națiunii. Rolul ei e să acționeze prin toate mijloacele ce-i stau la îndemână *pentru a salva și garanta libertatea*, apărarea și prosperitatea celor ce compun Statul, în întregul lui, adică a NATIUNII, comunitate de trăire biologică și spirituală. Statul nu-i gardianul individului, ci al NEAMULUI în mijlocul căruia omul își găsește libertatea și împlinirea. Rolul Statului e să garanteze libertatea națiunii, să-i asigure toate mijloacele de supraviețuire întru înfăptuirea scopurilor ei superioare.

Intr'un cuvânt, *Statul e națiunea organizată pe toate planurile*, pentru a-și asigura libertatea și împlinirea misiunei sale istorice. Ceeace domină în doctrina legionară este națiunea cu libertățile ei, pusă în serviciul unor finalități superioare.

Omul este cu adevărat liber când regimul, adică Statul, în forma lui politico-administrativă, își împlinește rolul de protector al întregei națiuni. Deci, când și-a înțeles menirea, deoarece respectarea libertăților individului, precum și menținerea unei atmosfere de libertate, sunt consecința contextului de libertate a întregului național.

O națiune nu poate înflori decât cu cetățeni liberi; *care se simt liberi*. Si când sunt liberi cetățenii? Când, conștient, participă la un ideal comun, la o luptă comună, la o creație colectivă, la o împlinire istorică; într'un cuvânt, când se integrează țelurilor finale ale națiunii lor. Atunci, nu mai interesează cât de mari sunt libertățile personale de care se bucură momentan omul, ci în ce măsură capacitatea creatoare a fiecăruia este pusă la contribuție, stimulată de dorința fierbinte de a promova obiectivele colective.

Aceasta este calea care contopește insul și națiunea, care-l solidarizează unor scopuri superioare și-l face LIBER. E liber în plinătatea cuvântului deoarece simte că este *factor determinant* al unui progres, al unui salt înainte pentru națiune. In libertatea legionară, elanul creator al individului se îmbină cu elanul creator al națiunii.

Dar această prerogativă a libertății nu trebue să devină o arma de anarhie în mâinile individului, sub alegația că-i vorba de un drept al lui. Desigur, omul poate revendica și lupta pentru respectarea libertăților fundamentale, dar nu

poate depăși conceptul de libertate înscris în doctrina legionară.

Stat iubit de popor, cu perspective de stabilitate politică și socială, nu va fi decât acela care va ști să asigure cetățenilor libertățile cele mai largi, impunându-le în același timp o înțelegere conștientă a întinderii acestei libertăți.

AL DOILEA CRITERIU

Necesitatea de restrângere a libertății

Societatea organizată, Statul, pentru a fi capabil la rândul său să răspundă demn misiunei ce-i revine, are nevoie de o anumită reglementare a raporturilor dintre putere și membrii națiunii. Adica, o restrângere a libertații pentru anumite cazuri și-n anumite momente istorice.

Să nu se creadă însă că această reglementare, când e stabilită în conformitate cu principiile unei ideologii umaniste și naționaliste, ar însemna moartea libertății. In concepția legionară e vorba de o adaptare și-o armonizare a acestei prerogative cu interesele superioare ale națiunii.

Recunoașterea libertăților fundamentale din partea comunității naționale presupune, în contra parte, asentimentul omului de *a nu depăși bunul simț și limitele utile ale libertății*. Nicio societate umană nu se poate realiza, nu poate prospera și nu poate garanta armonia interioară, atâta timp cât principiul libertății nu-i completat de anumite restricții.

In societatea umană nu există libertate totală, fără anumite îngrădiri obligatorii. Ele pun în relief importanța principiului, garantând în același timp societatea de abuzurile individuale, totdeauna posibile.

AL TREILEA CRITERIU

Restricțiile au și ele o limită

Aceste restricții sunt o necesitate, dar *și ele trebuesc menținute la justa lor funcție* de elemente de echilibru. De altfel, nu e vorba niciodată de restrângerea libertăților fundamentale, ci numai de moderarea unei tendințe de a se abuza de principiul libertății.

Foarte mulți indivizi, lipsiți de scrupule sau rău sfătuiți (anumite organisme politice supralicitează credulitatea și vanitatea omului), consideră principiul libertății ca un drept absolut și intangibil. Paguba adusă societății și celorlalți indivizi nu-i impresionează; pe când intervenția autorității legale le apare ca o încălcare de drepturi.

Mișcarea Legionară e categorică în această privința, Autoritatea poate și trebue să intervină pentru a pune stavilă acestor abuzuri. Dar, cu o condiție! Măsura restrictivă a puterii legale nu poate deveni un mijloc de încălcare a prerogativei supreme, un mijloc de asuprire sau de amestec în simțirea lăuntrică a individului.

Intervenția trebue să fie justă și justificată în acelaș timp. După cum societatea are nevoie de armonie și înțelegere, tot așa individul are nevoie să nu se simtă opresat.

AL PATRULEA CRITERIU

Rolul regimului politic

Pentruca principiul libertății să poată fi considerat eficace, regimul politic trebue să aibă *o adevărată vocație umană,* să fie un coordonator și un arbitru în aplicarea lui. Pentru aceasta e nevoie de o viziune aparte a întregului național, stabilită pe două principii:

— să aibă totdeauna în vedere *importanța socială a omului,* fapt care obligă executivul să menajeze libertățile esențiale.

— să păstreze în evidența națiunei *importanța funcțională a societății,* fapt care obligă individul să-și modereze exigențele.

Mișcarea Legionară subînțelege în mod special prin această precizare că autoritatea executivă nu poate cădea în erezia de a deveni *autoritarism și tiranie* sub motiv că vrea să împiedece libertinajul și anarhia. In materie de libertate, Statul are un rol bine determinat: el este în slujba întregului național pentru a-i garanta libertatea, DAR SI PENTRU A MODERA ABUZURILE ce pot decurge uneori dintr'o interpretare eronată.

Dar nu mai mult! Orice interferența intempestivă, orice încercare de depășire a rolului ce-i revine, se transformă automat în *abuz de putere.* Statul este obligat ,pentru a fi înțeles și respectat de mase să se mențină în funcția lui specifică. Statul fiind națiunea mobilizată și organizată pentru a realiza anumite scopuri istorice și culturale, rolul lui depășește cu mult concepția demo-liberală de "*simplu gardian al ordinei publice*".

Datorită acestui sens superior, individul este antrenat în procesul de afirmare națională și prin asta se simte liber. Individul pasionat pentru marile țeluri colective ale națiunii sale nu se poate simți constrâns în aspirațiile și speranțele sale. Această transfigurare îl face liber mai mult decât orice legiferare.

LIBERTATEA, ACT DE RECONCILIERE NATIONALA

Mișcarea Legionară, în analiza de principiu a libertății, nu se dă în lături de a stabili anumite norme pe care să-și bazeze linia de conduită. Cele patru criterii sus menționate determină pe de o parte, *o atitudine juridică* pentru a pune individul în contextul unui drept ce nu-i poate fi refuzat; pe de altă parte, *o atitudine morală* pentru a preciza comportamentul omului și al regimului în relațiile lor reciproce.

Noțiunea de libertate, văzută prin prisma legionară, devine *un act de reconciliere* între individ și societate, cetățean și Stat, om și regim politic. Fiecare își înțelege și acceptă misiunea ce-i revine, datorită normelor prescrise în doctrina legionară. Pentru lumea legionară nu exista nedumerire cu privire la libertate ca principiu și la libertăți fundamentale ca mijloace de împlinire. In această atmosferă nouă, fiecare parte își păstrează poziția, cedând atunci când trebue o părticică din prerogativa respectivă, fie pentru satisfacerea insului, fie pentru prezervarea națiunei. Numai astfel se poate înțelege pe deplin forța și importanța libertății, când există o contra-pondere care să-i delimiteze întinderea.

Se susține că omul ar fi liber NUMAI când poate face ce vrea. Pentru concepția legionară această afirmație este o formulă incompletă ce deschide porțile abuzului. Ca formulă ideologică "*a face ce vrei*" este un principiu liber-

tar, care depășește *negativ* noțiunea de libertate și împinge individul spre anarhie. Pentru a fi acceptabilă și plină de mijloace binefăcătoare, trebuesc adăogate două coordonate:

a) *Conștiința răspunderei.* Omul face sau poate face ce vrea, cu condiția să fie conștient de răspunderea ce-i revine ca membru al unei societăți politice care, pentru a-l putea servi, cere o anumita disciplină tuturor celor care o constituesc. Adică, voința individului de a fi pe de-a'ntregul liber trebue încadrată în contextul de probleme ce frământă permanent comunitatea statală. Aceste probleme pot cere la un moment dat o restricție sau impune o renunțare (crize economice, calamități naturale, război, probleme sociale, etc.).

b) *Conștiința limitei.* Omul trebue să fie conștient și de limita până unde poate întinde coarda propriei libertăți. Un individ care intră continuu în conflict cu alți indivizi sau cu anumite principii de comportament social pentrucă *"libertatea sa"* nu acceptă îngrădiri, NU ESTE UN OM LIBER. Este un netot și-un răsvrătit inconștient, incapabil de armonie interioară și judecată proprie.

Dreptul libertății merge până acolo unde poate fi lezată libertatea altora sau până acolo unde intră în joc principiile de securitate națională în fața primejdiei de descompunere a comunității. Omul e liber atunci când e capabil *să-și impună* o atitudine ce-i restrânge libertatea, atunci când *cumpănind* libertatea pe care o vrea, o incadrează între limitele eticei, moralei și bunului simț.

Deci, libertatea nu e numai *un drept natural.* Ea este și *o voință de realizare* în conformitate cu normele superioare de respect ale unei ordini de existență comunitară. Statul organizează națiunea în conformitate cu misiunea ei istorică, adică în sensul ei istoric de realizare. Individul simte că Statul își face datoria, că nu se abate dela normele superioare ale comunității naționale; că, deci, corespunde idealului său de împlinire. Atunci, pune și el umărul cu mai mult drag pentru a promova opera colectivă. Si se simte cu adevărat liber prin faptul că voința lui de realizare e chemată să înfăptuiască ceva măreț în istorie.

Restricțiile sunt bine'nțeles numeroase, dar necesare. Fără ele, individul pierde *noțiunea posibilului,* lunecând vertiginos spre indiferență, indisciplină și decădere. Restricțiile ating toate domeniile ce au legătură cu ființa neamului:

— *existența și viitorul națiunei* (stare de răsboi, amenințare exterioară, criză economică sau socială, etc.).

— *sănătatea publică* (droguri, alcoolism, boli, etc.).
— *sănătatea morală a comunității* (pornografie, literatură dăunătoare, etc.).

Si multe altele. Toate aceste restricții ale libertății umane pot fi aplicate de către autoritatea guvernamentală responsabilă cu toată rigoarea pe care i-o acordă legea și urgența. In niciun caz, aceste măsuri nu pot fi considerate ca o atingere a libertății individuale sau un abuz de putere.

Astfel de intervenții, oricât de grele ar parea, au o finalitate de necontestat. Ele privesc interesul general, binele public, națiunea în întregul ei și în acelaș timp și binele individului.

Există însă și domenii în care orice intervenție a puterii executive devine o încălcare a principiului de libertate, deci un abuz pur și simplu. Astfel, nu pot exista restricții:

— *In ordinea spirituală,* adică religioasă.

Fiecare e liber să creadă, în intimitatea sufletului său, în orice doctrină filozofică sau concepție religioasă. Nimeni, și mai ales nicio forță publică, nu are dreptul de a împiedeca libera manifestare a acestor opinii sau credințe, atâta timp cât rămân în cadrul lor specific.

Orice prigonire religioasă este absurdă. S'a spus deja că omul este "*un animal religios*". Natura lui îl împinge spre credința spirituală sub o formă oarecare. Transcendența este latura lui nevăzută, dar veșnic prezentă. Doar exprimarea acestei transcendențe poate lua forme diverse Deaceea, respectul față de aceste feluri de a crede trebue să rămână intact. Nimeni nu are dreptul să-l interzică sau să-l prigonească. Mișcarea Legionară garantează integritatea opiniilor religioase și libertatea cultelor.

Ateismul, care-i tot o credință dar negativă, de îndată ce-i transformat în dogmă politică represivă (ca în țările comuniste) devine unul din abuzurile cele mai stupide ale unui regim politico-social. Insemnează că ideologii și politicienii unui astfel de regim n'au înțeles nimic din natura umană pe care vor s'o domine.

Pe aceeași linie abuzivă se înscrie și orice încercare de *îndoctrinare forțată* sau de dogmatizare a unor precepte ideologice particulariste. Tot ce violează conștiința omului este o violare a libertății lui.

— *In ordinea socială și politică.*

Nicium sistem ideologic nu poate impune omului existența sau acceptarea unui partid sau sindicat unic. Individul

nu poate fi forțat să adere sau să urmeze directivele unui partid sau sindicat în care nu crede. Astfel de încercări se pot impune prin forță, pentru un timp, dar până la urmă se plătesc scump. Istoria cunoaște o serie de cazuri.

Omul are nevoie, pentru a se simți liber, de *posibilitatea alegerii*, conform afinităților sau intereselor profesionale ce-l însuflețesc. Această posibilitate marchează și impune libertatea individului. Libera asociere politică sau sindicală constitue pentru el una din prerogativele majore care-i garantează condiția sa umană.

Mișcarea Legionară prevede în programul său de guvernare această garanție a pluralității sindicale și de afiliere politică.

— *In ordinea individuală.*

Evoluția culturală deschide omului perspective de cunoaștere și de judecare a treburilor publice inexistente altădată. Direct interesat și continuu solicitat să se pronunțe, omul modern înțelege să fie prezent în desbateri. Libertatea de opinie și de critică a devenit o necesitate și un factor de progres.

A împiedeca exprimarea cetățeanului sau a pune surdină criticei constructive numai pentru faptul că regimul politic la putere vede altfel lucrurile, devine o acțiune incompatibilă cu mentalitatea și stadiul de civilizație al epocei. O asemenea atitudine devine o *eroare fundamentală*, deoarece individul este foarte sensibil la tot ce-i poate influența sau anula efortul intim. Libertatea de a exprima o opinie sau a critică o stare de lucruri cunoscută și apăsătoare — între limitele bunei cuviințe și în intenția de a servi comunitatea — întărește încrederea individului în regimul politic, oricare ar fi el.

Acelaș lucru se poate spune de o seamă întreagă de probleme profesionale sau civile, în respectarea cărora de către regim, individul vede respectarea dreptului său de libertate. Aceste "*libertăți*" nu-i pot fi interzise de nimeni: alegerea profesiunei — locul de muncă — domiciliul — deplasarea în țară sau străinătate, etc. fac parte din acest lot privilegiat.

Omul nu-i o paiață sau un robot pe care mâna abuzivă a unui guvern dictatorial să-l poată manevra după bunul plac. Toate aceste cazuri pot fi "*reglementate*" în anumite circumstanțe, pentru binele națiunei și a individului care nu poate avea viziunea întregului. Dar NICIODATĂ o astfel de intervenție nu poate deveni o măsură arbitrară și permanentă care să încalce libertatea individului sau să-i înrobească personalitatea.

Când se produc astfel de cazuri de tiranie sau de dictatură prelungită, atunci înseamnă că Statul s'a desprins de esența națiunii și servește unor scopuri streine. In asemenea eventualitate, Statul abuziv nu tiranizează numai pe indivizii singurateci, ci *intreaga națiune*. Națiunea în totalitatea ei este subjugată și ca atare și indivizii luați aparte se vor simți frustrați atât în sentimentele lor naționale cât și în libertatea personală ca normă de trăire.

Atunci nu mai rămâne altă cale decât *revoluția*, pentru a recâștiga libertatea pierdută a poporului. Odată suveranitatea națională restaurată, automat se va restabili și libertatea individuală. Intr'un climat național liber, se va simți și individul tot liber.

INCHEERE

Mișcarea Legionară pleacă dela recunoașterea elementului OM ca factor temeinic al doctrinei sale politice și sociale. Desvoltarea multilaterală a acestuia, armonia lui sufletească, prosperitatea, sănătatea, cultura, etc. sunt privite ca necesare pentru apariția unui "*om nou*", țel final al luptei legionare. Toate eforturile organizației converg spre această punere în condiții optime a individului.

Doctrina legionară precizează că NUMAI UN OM LIBER, fizic și spiritual liber, își poate însuși preceptele noastre și deveni legionar, după o matură chibzuință interioară. Se constată astfel că LIBERTATEA SI LIBERTATILE FUNDAMENTALE, care fac din individ un cetățean complet și-o ființă demnă de acest nume, constituesc temelia doctrinei legionare.

Dintru început, Garda de Fier s'a ridicat împotriva abuzurilor regimului oligarhic ce domină politica românească dintre cele două războaie, abuzuri caracterizate prin menținerea unei *atmosfere de ne-libertate* și restrângere tiranică a libertăților fundamentale. In acest scop, pentru a distruge mentalitatea creată, întreaga educație legionară a fost îndreptată spre aceste coordonate ale libertății. Nu în sens de revendicări absurde, nesfârșite și ineficace, ci în sens de înțelegere a uneia din premisele esențiale în structura societăților.

Mișcarea Legionară nu luptă numai pentru libertatea sa politică și a membrilor săi de a se manifesta în voie. Acest lucru îl fac toate partidele și organizațiile politice din lume când sunt în opoziție. Or, nu atunci se decide soarta libertății omului. *In Mișcarea Legionară libertatea este un principiu*, înscris în doctrină și predat legionarilor de-alungul anilor de ucenicie. Scopul e să devină cu timpul pentru fiecare o a doua natură, o normă de trăire și de mare respect.

"*Vrem libertate*" sau "*Libertate pentru cutare scop*", sunt

lozincile preferate ale organizațiilor de stânga, care caută să-și apropie masele. Printr'o perseverentă repetiție, au ajuns să creeze o adevărată psihoză fără nicio legătură cu realitatea ideologică a principiului. Mulți cred că "LIBERTATEA" și posibilitatea de *liberare* a maselor, a omului, etc., sunt "*de stânga*" și deci, cine speră într'o liberare ce va veni trebue să creadă în forțele de stânga, să devină membru al acestor formații. Inșelăciunea a prins adesea.

Nimic mai neadevărat ca această pretenție. Intreaga activitate a regimurilor de stânga ajunse la putere e o desmințire categorică a sloganului. Nu există regim MAI FEROCE și mai "ANTI-LIBERTATE" decât cel comunist. Victimă a duplicității de structură ce-l caracterizează — program propagandistic croit pe aspirațiile individului și finalitate politică bazată pe centralism dictatorial — comunismul nu poate fi și nu se poate manifesta decât așa cum l-a imaginat megalomania unor Marx, Lenin și Stalin. *Altfel nu se menține!* Iar cei care se lasă înșelați de lozincile cântate în struna "*libertăților nemărginite*", devin sclavii dictaturei proletariene.

In Mișcarea Legionară nu există această duplicitate de gândire și atitudine. Gândul și fapta, doctrina și propaganda păstrează în ele sinceritatea inițială, așa cum au fost concepute de Corneliu Zelea CODREANU, "*Decât să învingi printr'o mișelie, mai bine să cazi pe drumul onoarei*", și puse în aplicare de urmașii săi. Libertatea legionară există când comunitatea națională are drumul deschis spre mari înfăptuiri istorice și culturale, iar individul, în această atmosferă de încredere reciprocă și elan creator colectiv, participă cu entuziasm.

Deaceea, noțiunea de libertate în concepția legionară devine o realitate prin simplul fapt al enunțării. Individ sau asociație, partid politic sau sindicat, grup religios sau comunitate filozofică, nu se vor putea teme niciodată că un guvern legionar le-ar putea retrage această prerogativă, atâta timp cât acțiunile lor se vor menține în cadrul legilor.

Libertatea și libertățile fundamentale sunt *un bun definitiv câștigat*, pe care Mișcarea Legionară înțelege să-l respecte și să-l garanteze. O Românie nouă, o Românie legionară, n'ar mai avea niciun sens dacă s'ar recurge la procedeele întrebuințate de regimurile actuale. A combate aceste sisteme politice, dând în vileag metodele duplicitare ce le definesc, însemnează a elimina definitiv aceste metode. Inlocuirea lor, pentru a fi într'adevăr determinantă și binefăcătoare, trebue să poarte *pecetea cinstei, corectitudinei și demnității*, atribute pe care numai Mișcarea Legionară le încarnează.

FAUST BRADESCU

CUPRINSUL

	Pag.
Cuvânt înainte	3
Definirea libertății	7
Conștiința libertății	12
Libertatea în Mișcarea Legionară	17
Libertatea act de reconciliere națională	23
Incheere	29

S'au tipărit din această broşura 600 de exemplare, astăzi 13 Ianuarie 1980 în Alerierele Marsiega, S. A. Calle E. Jardiel Poncela, n.° 4, Madrid-16

Es manuscrito